

»Jeg tror, jeg kan vise Fruen et Kuld Kokinkinesere, som De vil misunde mig.«

Inger sagde Tak, som man takker for en Indbydelse, man ikke tænker paa at gøre Brug af.

Den næste Formiddag laa der længe en saa tyk Taage over Egnen, at den umuliggjorde enhver Udmaaling i Marken. Først ved Middagstid lettede Dampen, Solen kom frem, og en høj Septemberhimmel formelig væltede Varme ned over Jorden. Ude i Haven summede Insekterne ganske sommerligt. Hønsene viftede sig med Vingerne, og Spurvene søgte parvis ind i Skyggen.

Da Inger inde bag Sovekammervinduet saae Vognen blive trukket frem, overfaldtes hun af foraarsagtige Flyvelyster. Hun var nærved at fortryde, at hun saa bestemt havde sagt Nej, da Per den foregaaende Aften spurgte hende, om hun ikke havde i Sinde at tage mod Hr. Brücks Indbydelse. Hun vidste, at Vejen til Budderuplund gik gennem et Par af Egnens smukkeste Skove, og hun havde saa længe siddet herhjemme og kukkeluret og været trist og tung i Sindet. Hun tænkte nu paa, at det maaske ogsaa vilde opleve Per, om hun gjorde ham Følgeskab. Saa havde hun i Grunden ogsaa nok Lyst til igen at se den gamle Herregaard, hvor hun som Barn havde været Gæst nogle Gange sammen med sine Forældre; og skulde hun tilmed kunne tiltuske sig et Par gode Kokinkinesere for et Par af sine Plymouth-Rocks,